

VICTORIA
kliniken

Pernillas Näsoperation

För första gången kände jag mig nervös.

"Tänk om jag vaknar mitt under narkosen och ni inte är färdiga?"

Narkosläkaren svarade lugnt att det inte var konstigt att jag var nervös men han garanterade samtidigt att jag inte skulle vakna under narkosen. Så klockan 07.30 den 16 december 2002 somnade jag till slut.

Jag vaknade långt senare och kände mig en aning omtumlad. Så fort jag slog upp ögonen var sköterskan där: "Hur mår du? Du är färdigopererad och är tillbaka i din säng". Jag kände mig yr och vilsen hade inget begrepp om tid och rum. Ungefär som om jag hade varit på fest i tre dagar och vaknat upp med världens huvudvärk och med en drogad blick. "Jag har väl mått bättre", blev mitt svar samtidigt som jag kostade på mig att skratta lite. Förutom att jag kände mig väldigt omtumlad och mörbultad så kändes det ändå inte katastrofalt jobbigt. Min näsa var gipsad och jag hade stora bomullstussar i näsborrarna. Dessutom droppade det lite blod från näsan. Sköterskan satte en uppsamlingsbinda under näsan som hon fäste med tejp. Den var jag tvungen att byta ut med jämna mellanrum. Min röst var mycket nasal och andningen genom näsan var oerhört begränsad. Huvudet dunkade och det kändes spänt runt pannan och ögonen.

Trots omständigheterna kände jag en oerhörd hunger börja tränga sig på. Min mage var ju tom eftersom jag inte hade ätit sedan kvällen innan. Efter klockan 24.00 dagen före operationen fick man enligt anvisningarna inte äta något och självklart så hade jag följt alla anvisningar till punkt och pricka. Jag frågade en av sköterskorna om jag kunde få något att äta men hon svarade

CHARLES RANDQUIST
Specialist i plastikkirurgi

VICTORIA
kliniken

att jag borde vänta lite eftersom jag precis hade kommit från operationssalen. Min mage skrek verkligen av längtan efter mat.

Tänkte att jag skulle försöka sova lite till. Med hjälp av det smärtstillande droppet kände jag mig väldigt dåsig så jag vilade lite och somnade om efter en stund. Vaknade till igen och alltid var det någon sköterska där och frågade hur jag mätte och om allt var bra. Till slut lyckades jag tjata till mig lite kall saft. Det var en underbar känsla att känna den kalla drycken rinna ner för strupen och ner i min tomma mage. På grund av gipset på näsan fick jag använda mig av sugrör. Men det dröjde inte länge förrän jag hade behov av att spy. Och min hunger gjorde sig ännu mer påmind.

Sköterskan kom med nya bomullsförband att fästa som uppsamlare under näsan. Därefter kom hon med påsar med frusna ärtor, invirade i handduk. "Lägg dom här på pannan så går svullnaden ner lite". Där låg jag i sjukhussängen med frusna ärtpåsar som jag bytte ut med jämna mellanrum och kände min tomma mage skrika än mer efter mat. Dom lät mig göra ett nytt försök med att dricka lite saft, samma visa igen, inget som jag kunde behålla. Jag var trots allt vid gott mod och kände mig glad. Operationen var över och jag hade gjort det som jag så länge hade gått och funderat på - en skönhetsoperation av min näsa!

Undersökningen

Det hela började med att min kompis, som själv hade gjort en bröstoperation i april 2002, lyckades övertala mig att boka en tid för konsultation hos Charles. Hon pratade verkligen gott om läkaren, kände sig så väl omhändertagen på kliniken och, framför allt, väldigt nöjd över slutresultatet. Jag hade ju sett resultatet av hennes operation, blicken i hennes ögon, stoltheten och glädjen över att äntligen ha bröst som hon kände sig kvinnlig med. Inte för att jag någonsin hade funderat på att min kompis hade små bröst. Men efter operationen insåg jag ändå att de nya brösterna faktiskt passade hennes kropp bättre. Framförallt såg jag hur hon fick en annan hållning, en annan lycklig blick.

Den 11 maj fick jag en tid för konsultation med Charles. Fick låna min kompis bil och körde ut till kliniken i Uttran/tumba. Blev väl mottagen på kliniken och trivdes direkt i de fräscha och lugna lokalerna. Jag fick fylla i ett papper, med personliga uppgifter. Lite nervös gick jag in i Charles rum. Jag berättade med sviktande röst att jag ville göra en näsoperation. Han undrade varför jag ville göra operationen just nu, ställde frågor kring mitt jobb, frågade om jag nyligen var skild eller om något annat nyligen hade inträffat i mitt liv. Detta för att han inte ville att jag skulle operera mig av fel anledning. Han tog med mig till sin lilla "spegelhörna". Det var jobbigt att stå där med en annan person och titta på min näsa i profil, något som jag alltid har försökt undvika. "Ja, du har en stor näsa, speciellt i förhållande till ditt lilla ansikte och din lilla haka." Svoscshj...den repliken hade fått mig att bryta ihop om någon annan hade sagt så. Men just där och i detta sammanhanget så kändes det bra, han förstår mig! "Jaaa...pep jag fram". Det var verkligen befriande att han vågade säga det jag själv tänkte och tyckte och det jag visste att många andra tänkte men som dom aldrig sa. Jag fick vända på mig och vi tittade på näsan i olika vinklar. Charles studerade min näsa underifrån i skenet av en stark lampan. Det var jobbigt, jag fick bita ihop för att inte börja storböla.

CHARLES RANDQUIST
Specialist i plastikkirurgi

Efter det gick vi tillbaka till Charles skrivbord. Jag frågade om han inte kunde göra en datorbild. Så hade jag sett på tv att man gjorde. Det hade ju varit bra tänkte jag att få veta hur jag skulle se ut sedan om jag nu bestämde mig för att genomföra en operation. Charles förklarade att han inte jobbade med datorbilder, han hade gjort det tidigare men hade slutat med det. Hans förklaring var att det är så svårt att ge ett exakt besked om hur resultatet blir, jag tyckte den förklaringen verkade mycket logisk. Han ritade istället. Med hjälp av en blyertspenna ritade han min näsa framifrån och i profil. Ritade sedan sneda streck på övre delen av näsan, den delen som han ville förändra. Han ritade några små pilar upp som skulle symbolisera att han skulle lyfta min nästipp lite och han ritade några sneda streck parallellt med näsan för att illustrera att han ville smalna av näsan lite. Det lät vettigt. Han förklarade hur han tänkte sig resultatet och hur han hade tänkt åstadkomma det. Självklart var det svårt för mig att visualisera resultatet men som sagt, det lät vettigt.

"Vill du ha en tid för operation nu redan i juni?". Jesus, tänkte jag, nu är han inte klok. Jag hade ju inte verkligen bestämt mig än utan var ju bara där på konsultation. "Nä, jag vet inte än om jag ska göra en operation, jag måste tänka lite. Inte har du väl tid så snabbt?" Charles svarade "Jag tror nog faktiskt att du egentligen har bestämt dig. Det är min klinik och jag bestämmer själv vem och när jag opererar. Vill du ha en tid nu före sommaren så fixar jag det, vill du vänta så går det också bra. Jag gör gärna en näsoperation på dig, jag tror verkligen att jag skulle kunna göra dig väldigt nöjd. Du är också så pass gammal och har tänkt över detta så därför känner jag inte heller några tveksamheter över ditt beslut." Charles gav mig också ett prisförslag på 36.000 kr som inkluderade att ta bort eventuella blodbristningar. Det var en stor skräck som jag hade, att jag istället för en stor ful näsa skulle få en liten röd fyllenäsa.

Även om det var en kort tid som jag besökte hans rum infann sig en mycket god känsla i magen. Han höll en professionell distans och i viss mån kändes han lite "amerikanskt" opersonlig men mycket, mycket seriös och kunnig. Jag svarade på hans frågor och fick klart för mig att han valde sina patienter. Han hade tillräckligt att göra för att välja bort patienter som kom i fel syfte. En bra inställning tänkte jag, så har bara en proffsig läkare råd att tänka. Jag åkte från kliniken med många funderingar i mitt huvud.

Operation eller ej?

Efter det följde många månader av tankar, skulle jag eller skulle jag inte. Vad spelade en stor näsa för roll i det stora hela, jag hade akademisk utbildning, ett bra jobb, många vänner, min familj, fritidsintressen och hade aldrig haft svårt att träffa killar. I min bekantskapskrets var jag känd för att vara glad, rolig och påhittig. Det var få personer som kände till att jag led av att ha en stor näsa. Min pappa kom från Grekland och det var hans släktnäsa som jag hade ärvt. En stor näsa med puckel. Jag tror att jag redan som 8-9 åring förstod att jag var annorlunda, jag såg inte ut som alla andra. Mitt utseende var speciellt. Inte bara det att jag hade brunt hår och mörka drag, jag hade inget vanligt utseende. Tonåren var värst, en pärs. Som tjej vill man vara snygg och attraktiv. Jag kompenserade med humor och rapphet, hade alltid svar på tal. Charmade kompisar och killar. Blev en populär tjej bland kompisarna tack vare att jag kunde prata för mig, var intelligent och klarade mig bra i skolan. Tror att detta var räddningen på så sätt att jag aldrig blev något mobbingbarn. I 9-års åldern började dyka upp lite kommentarer kring min näsa, Gonzo, Örnäsan, Palmenäsa, Häxa, "Örnen har landat". De kommentarerna följde med mig upp i

CHARLES RANDQUIST
Specialist i plastikkirurgi

VICTORIA
kliniken

tonåren. Det är hårda ord för ett barn och en tjej i tonåren som vill vara snygg och omtyckt bland killarna. Inte för att det varje dag var någon som kommenterade min näsa men det hände med tillräckligt jämna mellanrum.

Jag utvecklade olika beteenden för att undvika situationer där jag visste att jag hade störst chans att bli utsatt. Bytte sida på gatan om det kom en skolklass med barn. Valde att stå i en annan del av tunnelbanan om det kom ett gäng fulla tonårskillar. Stod aldrig i profil vid en spegel. Gick med huvudet mot publiken om jag skulle byta sida i biosalongen och behövde passera filmskenet. Det kan verka absurt. Men dom som aldrig har känt smärtan av kommentarerna kan inte heller förstå.

Efter besöket hos Charles följde många månader av ältande. Skulle jag eller skulle jag inte. Jag involverade några av mina bästa vänner för att låta dem komma med goda råd och för att höra min egna argument sägas högt. Det som talade för en operation var att jag äntligen skulle genomföra något som jag egentligen hade funderat på sedan jag var femton år. När jag var arton år ringde jag anonymt till en platskirurg i Göteborg, bara för att höra efter vad det innebar och vad det skulle kosta. Han sa att jag behövde bli lite äldre så att kroppen och benen hade vuxit klart och han nämnde också summan 25.000 kr. Sedan dess hade drömmen funnits där.

Men åren rullade på och jag inbillade mig att näsan ändå inte var ett stort problem och att jag hade ett bra liv ändå. Innerst inne ville jag verkligen göra operationen men min största rädsla var hur alla andra skulle reagera. Tänk om inte operationen och resultatet blev bra. Skulle då alla människor skratta bakom ryggen? En annan fasa som fanns var att en mängd blodkärl på näsan skulle gå sönder i samband med ingreppet och att jag efteråt skulle få en knallröd näsa. Då skulle det ändå vara en näsa som alla skulle titta på. Tänk om det blev komplikationer i samband med operationen, infektioner? Hur skulle jag besvara alla bekantas frågor, "oj, har detta varit ett problem för dig?". Jag som aldrig hade gett sken av att lida av min stora näsa. Helt plötsligt skulle jag blotta mig totalt och avslöja att jag hade lidit och alla skulle förstås prata om det. Ja, nu i efterhand när jag har fått distans till alla funderingar kan jag mest le åt det. Mina tankar och min rädsla var verkligen överdrivna.

Timmarna efter

Timmarna efter operationen kändes bra och personalen på Victoriakliniken var där och pysslade om mig hela tiden. Charles kom några timmar efter mitt uppvaknande. Han skakade på huvudet och sa "Det var den svåraste näsoperation som jag någonsin gjort." Charles förklarade att mitt näsben varit oerhört hårt och att man hade behövt två händer för "hyvla loss" benbitar från näsryggen. Dessutom fanns det en fraktur på näsbenet som innebär att jag vid något tillfälle hade brutit näsbenet. Jag minns inte riktigt men troligtvis var det en gång när jag var en 17-18 år som jag fick ett mycket hårt fotbollsskott rakt på näsan. Eftersom jag aldrig ville ha någon uppståndelse kring min näsa låtsades jag som ingenting och försökte dölja hur ont det gjorde. Charles sa också att min näsa dessutom var väldigt sned, näsbrosket satt i mitten av ena näsborren, kraftigt förtjockad och skadad. Normalt sätt tar en näsoperation ca 1,5 timme men min operation hade tagit 3,5 timme! Charles hade vid två tillfällen tänkt att han var klar och "lagt ihop näsan" men ångrat sig. Han ville verkligen att resultatet skulle bli riktigt bra. En ytterligare

CHARLES RANDQUIST
Specialist i plastikkirurgi

VICTORIA
kliniken

försvårande omständighet var att min hud är tunn. Så om någon detalj var felplacerad när näsan skulle "läggas ihop" så lös det igenom huden.

Efter operationen talade jag med såväl narkosläkaren och sköterskorna. De log och skakade på huvudet åt Charles "Han är bara så oerhört pedantisk och envis." HUUU...det spred sig en jobbig känsla i magen. Min operation var den svåraste någonsin. Hundra tankar flög genom huvudet och tanken på att min näsa skulle bli en katastrof kom förstas emellanåt.

Nya frusna ärtpåsar levererades och sent, sent på kvällen på operationsdagen kunde jag äntligen få i mig en liten mängd dryck. Normalt sett åker man som patient hem samma dag som näsplastiken genomförs. Men eftersom min operation hade tagit så lång tid och jag inte hade lyckats äta på hela dagen så bestämdes det att jag skulle stanna över natten. Jag kände mig verkligen väl omhändertagen. Jag sov inte så mycket, slumrade till och vaknade igen. I sängen bredvid låg en tjej som hade gjort en bröstoperation, hon bad om mer smärtstillande under natten. Självt hade jag inte så ont. Det jobbigaste var andningen, att inte kunna andas genom näsan. På morgonen åt jag en ljuvlig frukost och njöt av känslan att bli mätt igen. En kompis kom och hämtade mig med bil och vi bestämde att jag skulle sova hos henne några nätter för att slippa vara helt själv.

Äntligen hemma

Väl hemma hos min kompis försökte jag vila medan hon var på jobbet. Jag var ordinerad att hålla huvudet högt i sängläge för att inte blodet skulle åka tillbaka genom näsan. Jag var tillåten att gå och vara uppe med begränsningen att inte luta huvudet eller kroppen framåt. Jag försökte sova och vila så mycket som möjligt. Det var helt omöjligt. Tänk dig att du drabbats av den värsta förkylningen och att näsan är blockerad av snuvan. Så fort jag somnade vaknade jag till igen p g a att munnen blev torr och jag inte kunde andas genom näsan. Mönstret upprepade sig, jag slumrade till, andningen fastnade i halsen, jag ryckte till och vaknade igen. Liksom på Victoriakliniken tog jag fram påsar med frusna ärtor som jag la i en torr handduk och placerade på pannan. Pulserandet kring ögonen hade accelererat. Under tisdagen svullnade det kring ögonen och mina normalt sätt stora bruna ögon var bara två streck och färgen runt ögonen var ljuvligt lila och blå. Hela mitt ansikte svullnade upp, jag var rund som en boll och mycket färgrann. Dag två och tre var dom värsta dagarna och jag var gråtfärdig av trötthet. Bommullstussarna i näsan hade jag fått instruktioner om att ta bort på morgonen dag tre. Tidigt på morgonen skyndade jag mig till toaletten för att frigöra mig från dessa andningshinder. Tänkte att nu, äntligen ska jag kunna få andas igen. Döm om min förvåning när det visade sig att det hjälpte föga att ta bort bomullstussarna. Min näsa var så svullen inuti så även utan bomullstussar var det i princip omöjligt att få igenom någon som helst luft via näsan.

Aptiten var normal och jag kunde både äta och dricka som vanligt. Under hela första veckan sov jag hos en kompis, det kändes tryggt att ha någon hos sig när jag inte mådde så bra. Min kompis sa att jag såg ut som en Rumpnisse, från Astrid Lindgrens Ronja Rövardotter. Näsborrarna med gipset stod rakt upp och jag var rund i ansiktet. Många tankar flög igenom mitt huvud den först veckan och jag undrade om jag verkligen hade fattat rätt beslut. Det var hela tiden då som jag kände en enorm trygghet i att Charles verkade vara en seriös läkare och att alla

CHARLES RANDQUIST
Specialist i plastikkirurgi

VICTORIA
kliniken

hade pratat om hur noggrann och pedantisk han var. I mina tankar så snurrade trots allt orden om en svår operation men jag försökte hela tiden tänka "det blir bra, det blir bra, han är duktig och seriös." Första veckan gick, med ett par timmars sömn per dygn och ett ansikte som kulminerade i svullnad och färg dag tre. Därefter blev det bättre och färgerna blev mildare och började gå över mot gult. Jag var bara utomhus vid två korta tillfällen. En enorm kyla hade brett ut sig över Stockholm och det kändes högst olämpligt att förfrysa näsan.

Stygnborttagning

Återbesök veckan efter operationen. Charles tog bort gipset och stygnen. Han tittade med en lampa långt in i näsan och sa att det såg bra ut. Tryckte ovanpå näsryggen med en enorm kraft...ohaha..det gjorde ont. Tänkte att det var ett hållfasthetsprov men efteråt förstod jag att han försökte forma till benet runt näsan ytterligare lite grand. Så frågade Charles om jag ville titta hur det såg ut innan han skulle lägga på ny tejp. Jag fick gå fram till spegeln och kände att jag inte hade några stora förväntningar och tänkte att näsan kunde vara blå och röd och sned och konstig på alla sätt, det hade ju ändå bara gått en vecka. Så stod jag där och såg på min näsa. Den var fin. Den såg i princip helt normal ut, den hade fortfarande min tidigare längd men var rak och helt normal. "Du kunde ju likväl varit född med den näsan" sa Charles. Min ögon tårades och jag fick hålla emot för att inte brista ut i storgråt. Så många känslor på en och samma gång. Jag fick hoppa tillbaka till britsen, Charles ville försöka trycka ytterligare lite på benet runt näsan. Mina tårar började rulla på kinderna. När besökstiden var slut sa vi hej och vi syns igen om en vecka. Mina tårar fortsatte att rinna, okontrollerbart. Charles blev orolig att jag inte var nöjd med resultatet och att det var därför jag var ledsen. Smärtan blandat med min oro från första veckan och min samlade oro från 15 år tillbaka i tiden tillsammans med sömnlösheten, lättnaden och glädjen blev bara för mycket.

Det blev jul och jag åkte till Helsingborg, där jag är uppvuxen och har min familj. Det var en fruktansvärt kall jul, temperaturen låg runt minus 10-15. Jag fick hålla mig inomhus mesta delen av tiden. Med tejen såg jag ungefär formen på näsan och kunde ana att det nog skulle bli bra, trots allt. Under julveckan började jag ringa några av mina vänner för att berätta att jag hade gjort en näsoperation. De flesta var förvånade och undrade hur länge jag hade funderat på det. Jag fick beröm för mitt mod och fick berätta historien om operationen gång på gång. Veckan gick och min andning var något bättre men långt ifrån bra. Jag var fortfarande ordinerad att sova med huvudet högt. Min svullnad la sig och blåmärkena runt ögonen hade så gott som försvunnit och jag hade bara några gula fläckar kvar på kinderna. Varje gång jag fick tillfälle att spegla mig studerade jag näsan i detalj, från sidan, underifrån, från andra sidan, framifrån. Jag var så nyfiken. Ville så gärna bara rycka bort den där tejen.

Veckorna efter

Återbesök veckan efter och Charles tog bort tejen. Åhhhh...näsan såg fortfarande fin ut. Den var lång och markerad men kändes väldigt naturlig och fin. Samma dag på kvällen beslöt jag mig för att bjuda några vänner på ost, kex och vin. Min kompis som jag hade bott hos första veckan fick en chock. Hon förstod inte hur jag på två veckor kunde "se helt normal ut" med

CHARLES RANDQUIST
Specialist i plastikkirurgi

VICTORIA
kliniken

tanke på hur jag såg ut dag två och tre. Mina andra vänner var fulla av beundran. Kommentarererna som jag fick var "Du ser inte speciellt förändrad ut", "Näsan känns helt naturlig". "Du har ju inga ärr!" " Det syns ju ingenting!". "Näsan smälter bra in i ditt ansikte."

Det stämde bra. Min "nya" näsa såg helt naturlig ut och Charles hade verkligen lyckats forma en näsa som passade in i helheten. Den nya näsan var betydligt mindre men fortfarande markerad. Jag hade inte fått en helt annan näsa t ex en liten plutenäsa med näsborrarna uppåt, som min tanke var när jag hade gipset kvar.

Jag valde att vara sjukskriven ytterligare en vecka och därefter arbetade jag på distans i en vecka. Under dessa två veckor vaknade jag ibland på natten och var orolig. Var tvungen att gå upp och titta i spegeln för att se att näsan inte hade förändrats på något konstigt sätt. Gick väldigt mycket i affärerna och plockade med mig kläder till provrummen. Stod där och kollade på näsan från olika vinklar med hjälp av provrummens många speglar. Ville veta hur jag såg ut, på riktigt. Jag studerade näsor i tunnelbanan och jämförde om den ena eller den andra var lik min. Under drygt 30 år hade jag ju haft en identitet som nu hade förändrats i någon mån. En märklig känsla. Det kändes bra att få lite tid för mig själv, hinna smälta och reflektera. När jag väl återvände till mitt jobb, ca 4 veckor efter operationen var jag väldigt trygg och kände mig nöjd med resultatet. Därför blev alla möten med kollegorna mycket odramatiskt.

Återbesök

På mitt återbesök efter 6 månader såg Charles att det hade blivit ärrbildningar inne i näsan. Några dagar senare fick jag en ny tid för operation. Den operationen tog bara tjugo minuter och gick mycket enkelt enligt Charles. Även denna gången blev jag oerhört väl behandlad av personalen på Victoriakliniken, inga problem utan bara väldigt bra service. Efter den andra operationen har min andning blivit normal igen. Första halvåret hade jag en nasal ton i rösten och hade problem med muntorrhet för att andningen genom näsan inte fungerade fullt ut. Jag tänkte hela tiden att det släpper nog om ett tag och därför tog jag inte själv kontakt före mitt 6-månaders återbesök.

Nu har det gått 9 månader efter min operation. Nästan varje dag studerar jag min näsa och tänker att jag är så tillfreds med mitt beslut att genomföra en operation. Jag har en jättefin näsa! Näsan är inte perfekt och fortfarande är t ex mitt brosk lite snett men det är ingen sak som andra lägger märke till. Med tanke på hur min näsa såg ut innan det som Charles har åstadkommit är jag verkligen nöjd med resultatet. Före min operation läste jag inte så mycket kring näsplastik och jag valde att inte berätta för mer än en handfull av dom jag känner. På något sätt var det mitt beslut och jag kände att jag inte ville veta för mycket från olika artiklar eller inhämta information via andra personer som skulle få mig att ändra mitt beslut. Efter operationen däremot ville jag vet så mycket som möjligt och jag letade och läste allt jag hittade på Internet för att få bekräftat att jag hade ett naturligt läkningsförlopp.

Mina farhågor om andra människors synpunkter och reaktioner var extremt överdrivna. När jag väl beslutade mig för att ringa och beställa en tid för operation och jag några dagar senare fick bekräftat att jag hade fått en operationstid den 16 december, föll en stor sten från mitt hjärta. I det ögonblicket visste jag att jag hade fattat rätt beslut. En lättnad och trygghet infann sig. Just då

CHARLES RANDQUIST
Specialist i plastikkirurgi

VICTORIA
kliniken

var jag säker på att det var det jag ville och i samma stund bestämde jag mig för att inte bry mig om vad andra skulle säga eller tycka i efterhand. Min slutsats är att andra människor inte enbart har sett min stora näsa. Ca 65% av den jag träffar lägger inte märke till att jag har gjort en operation förrän jag själv berättar det! När jag väl berättar det säger dom att det ser jättebra ut och undrar hur jag såg ut innan. Vissa minns och andra minns inte riktigt. Kontentan av det är att jag har en näsa som är naturlig och passar in i mitt ansikte. Dessutom hade jag en förvanskad bild av att min tidigare stora näsa var lika central för andra människor som för mig, vilket var helt fel. Bäst är min inre känsla och den ro som har lagt sig. Nu slipper jag tänka om jag ska eller inte ska operera, nu är det gjort!

"Kloka ord"

Mitt råd till dig som funderar på operation:

- Känn dig trygg i ditt beslut.
- Har du andra problem kanske du ska lösa dom först. Näsoperationen kommer inte förändra ditt liv och eliminera dina övriga problem. Jag gick själv hos psykolog under en period av mitt liv för att reda ut relationen till min mamma och pappa och deras komplicerade skilsmässa som inträffade när jag var 15 år.
- Tänk inte så mycket på vad andra kommer tycka och tänka, vissa människor kommer inte ens se att du har gjort en operation.
- Välj en läkare som du känner dig 100% trygg med. Den tryggheten behöver du, framför allt när du känner tveksamhet de första veckorna.
- Speciellt första veckan är jobbig, var beredd på det. Men det blir bättre!
- Välj inte läkare på grund av priset. Ett gott/dåligt resultat kan inte räknas i pengar. Det är din kropp och den ska du vara rädd om.
- Gör klart vad som ingår i priset.
- Vill du göra operationen. Spara pengar, låna resten om du behöver. Du får snåla in på lite kläder och några resor istället.
- Gör operationen för din egen skull! Inte för att din mamma, kompis eller pojkvän tycker det. Är det ett problem för dem eller för dig?
- Gör du operationen på vinterhalvåret tänk på förfrysningsrisken.
- Du måste vara extra försiktig första året. Kan hända att du måste avsäga dig vissa aktiviteter där du riskerar slag mot näsan (innebandy, fotboll, ishockey m.m.).
- Ha realistiska förväntningar.

Jag skulle aldrig tveka att fatta samma beslut igen om att genomföra operation. Mitt val av läkare och klinik hade i så fall också varit solklart. För mig har Victoriaklinikens professionalism gjort att jag under de tuffa perioderna ändå har känt en inre trygghet att det ordnar sig. Det har varit värt pengarna och de tuffa dagarna, helt klart!

Pernilla

CHARLES RANDQUIST
Specialist i plastikkirurgi